

нето цѣнитѣ на „консолидетата“. Опитването не ни доде сръжки, та край-това имамъ да неволѣа тъмницата и изгубването службата си, и срамътъ, който ме жигоса. О, като помислевамъ, какво миѣние ще има за мене моята Ангелина!

Тогава г. Теодоръ си прекри лицето съ рѣка и затъгува

Азъ си дадохъ трудъ да го разтуша, кѣто му думяхъ, че тя първа още на-драго-сърдце ще му прости, само ако той не изгуби сърдце, — но, като се залови за друга, честна, работа, ако продължи да се труди за да спечели едно положение за себе си и за нея.

Единъ день, когато пакъ се разговарѣхме за нея, попитахъ го азъ, какви сѣ чѣртитѣ на лицето ѣ.

— Ахъ, рече той, вие ще се засмѣете, нето ще ми повѣрвате, че азъ немога право нето да си представя лицето ѣ. Колкото-пѣтъ съмъ я гледалъ, гледахъ я само въ очитѣ, и тамъ се халосвахъ предъ нѣкакво божество, предъ нѣкакъвъ ликъ, който трѣбва да е ангелски, както и името ѣ.

Азъ се засмѣхъ, но го увѣрихъ че го разбирамъ, и, подстъкнатъ отъ ново любопытство, вперихъ си очитѣ въ лицето на тогова-човѣкъ, който бѣше веке толкозъ-годишенъ, а пѣкъ съ таквазъ първобитностъ и съ таквазъ идеалностъ любѣше.

Най-сетнѣ осѣдиха г. Теодора на шестмѣсеченъ затворъ, и азъ, кога побѣгнахъ, оставилъ го бѣхъ още въ тъмницата.

Разказътъ на Бошнякъ-Мустафа.

По-между многото затворници, които имахъ предъ очи, направи ме да се загледамъ въ него единъ младъ човѣкъ, съ руса коса, съ чисто бѣло лице, съ хубави руси мустаци, когото викаха Бошнякъ-Мустафа. И